

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals. Puerto-Rico, 16 rals. Estranger, 18 rals.

LA CONFUSIÓ DE LA FUSIÓ.

¡Deixéulo anar que neda millor que tots vosaltres!

LA PAELLA.

La paella un plat exclusivament valencià; si fos dona duria monyo a ran dels polsos; si fos home vestiria saragüells: es un plat y t' tot lo gust ó tots los gustos d' aquella terra de la dulçura barrejada ab l' agror, de la terra de las taronjas.

En Balaguer se trobava á Valencia, y en Balaguer es molt estimat en aquella ciutat. Naturalment, ¿qué havian de donar-li més que una paella? Hi havia motius polítics per obsequiarlo en aquesta forma: primer lo desitj de poder dir: «Cánovas es á la paella»; y segon, lo simbolisme mateix del partit constitucional ó fusionista.

Mirinlo com vulgan, lo partit fusionista es una paella política.

A la paella valenciana hi entra carn de tocino; á la paella fusionista també n' hi há.

A la paella valenciana hi entra carn de bé; y més de un bé fusionista trobaréu menjant sempre vert, qu' es lo color de l' esperança.

Hi entra carn de gall, y no falta fusionista que galleja, fins quan en Cánovas lo ploma.

Carn de colom, y no s' acaban may los fusionistas que suspiran per las béssas.

Carn de conill, y també hi ha fusionistas que riuen com los conills.

Carn de perdria, y n' hi ha que volan y 's perden de vista.

Y carn de gallina. ¡Oh! Aquesta especie abunda molt en lo partit fusionista. ¡Qué 'a diga 'l mateix Sr. Balaguer! No hi ha més que parlar de la constitució de 1869; de que primer es la pàtria y després la llibertat y últimament la monarquia, y ja veuréu á quants fusionistas la pell se 'ls torna de gallina!...

A tots aquests ingredients sufragits ab una mica de llart (¡No n' están poch de sufragits los pobres constitucionals!) se 'ls hi tira l' arròs (L' arròs: suprema aspiració del partit), després un' olla d' aygua bullenta (D' aixó se 'n cuida en Cánovas) y zup... zup... zup..., que arrenqui 'l bull tot plegat, y la paella queda feta.

En aixó no més se diferencian los constitucionals de la paella: los constitucionals ó fusionistas si alguna vegada bullen, bullen de per riure.

¿Qué no 'u han vist ab lo mateix Sr. Balaguer? Lo Sr. Balaguer vá parlar, tirantse molt endavant, fins á sortirse de la fila. Vá dir que la constitució de 1869 era la suprema aspiració del partit; que la de 1876 no significava res: que hi havia que ser molt liberals... pero molt liberals! Vá parlar de sufragi universal, de dret de reunió, de dret de associació, de llibertat de imprenta. En fi, no hi faltava més que un pich d' Himne de Riego, y tancar portas.

¡Mare de Déu, y com bullia la paella!... Ja hi havia qui se la menjava. Mirin que es una cosa extraordinaria! Sentir parlar de llibertat y esmolarse 'ls las dents, per moltes personas es la mateixa cosa!...

Però tot de un plegat, á lo millor del cas, los mateixos constitucionals enretiran la tapadora, y tiran á la paella del Sr. Balaguer, mentres lo Trovador de Montserrat está girat d' esquena, una olla d' aygua freda.

Naturalment. ¿Qué havia de sortirne? ¿Un arròs? No: una pastarada.

Sí, perque are tot s' ha anat explicant y resulta que alló de la constitució del 69 es massa picant y tenim de contentarnos ab la del any '76 qu' es més insípida: que d' alló altre de totas las llibertats, ja 'n parlaréu un altre dia; y que 'l sufragi universal, més val que siga sufragi per l' ánima dels electors que no pagan prou contribució.

En fi: paella esgarrada: que 'n menji qui 'n valga.

Y are tenim que 'ls fusionistas no tastan paella, ni menján del presupuesto; y que una vegada que tenen la paella pel mànec, se la deixan pendre.

Tal farás tal trobarás.

P. K.

BATALLADAS

En motin de la pelegrinació de Santiago, los periódichs han parlat aquests dias del *bota-fumeiro*.

Lo *bota-fumeiro* es un gran incenser penjat al sostre, que 's balanceja per medi de una corda y que ompla de fum tota la catedral.

Lo seu origen se remonta á l' época en que grans manadas de pelegrins anavan á Santiago, després de llarchs viatjes. Eran tant bruts aquets pelegrins, que omplian de pudó tota l' iglesia, fent necessària aquesta especie de fumigacions.

De manera, que 'l *bota-fumeiro* era un preservatiu contra la peste.

Y com qu' encare 's conserva, are déu ser un preservatiu contra la peste ultramontana.

Sembla que 'l govern pensa autorisar als barcos extranjeros per dedicarse á la pesca de las esponjas.

Y are veuréu com los barcos extranjeros pescan á l' Espanya entera, que ja está més escorreguda que una esponja.

Lo *Diari de 'n Brusi* vá publicant articles l' un darrera del altre, titolats: *El partido nuevo*.

¿Qué volen que 'ls diga! 'L remenan tant aquest partit nou, que 'l dia que 'l estrenarán ja 'm sembla que será vell.

JOAQUIM MARIA BARTRINA.

Ha mort avants de cumplir 30 anys, estimat de tothom, admirat de tothom. Era un talent privilegiat y tenia un cor d' àngel. Dominava 'ls més diversos coneixements, sabia revestirlos ab una forma originalíssima, y no coneixia l' orgull. L' estudi y l' amistat constituían lo doble culte de la seva existencia.

Sas admirables conferencias, sas instructivas conversas, sos articles periodístichs y sobre tot un preciós tomet de poesias publicadas ab lo titol de *Algo* son las manifestacions més vivas y poderosas del seu talent.

Conferencias y conversas no s' esborrarán de la memoria dels que havian tingut la sort de sentirlo, de admirarlo; pero morirán ab ell. En cambi las poesias de la colecció *Algo* viuran sempre.

Bartrina havia nascut á Reus: militava en lo partit democràtic, y *La Campana de Gracia*, s' havia honrat més de una vegada ab la seva col·laboració.

Per aixó avuy llensém una llàgrima arrencada de lo més fonde del cor, sobre la tomba del amich, del company y del correligionari.

Los carlins que protestan contra 'l fallo del Jurat de Milan, obran suscripciones als seus periódichs, desitjosos de regalar un altre Toisó al rey del As d' oros.

—¡Gangal! exclamá la baronesa de Samoggy.

¡Infelís!

Lo qu' es aquest Toisó l' hi será molt difícil vendre'l.

Després de lo que l' hi ha succehit á n' en Boet, á veure ¿qui se 'n encarrega?

Un rector de un poble de fora, d' aquells qu' excomunican la *Campana de Gracia* ha passat al davant de tots los seus companys d' odi, contra 'l nostre periódich. Judiquin vostés mateixos:

Dias endarrera vá dir desde la trona:

«He rebut una carta de Satanás (*Sensació*). Sí, germans meus, una carta de Satanás escrita ab paper d' esca. En ella 'm diu l' esperit del mal, qu' está en continúas relaciones ab la redacció de la *Campana de Gracia*.»

Lo dia que vulga aquest rector, pel favor que 'ns fá, l' hi regalaréu un calze de Plata Ruolz.

A Fransa van conseguint una victoria darrera de l' altra. N' hi havia que deyan que 'l govern anava massa endavant, reprobant l' amnistia y l' expulsio dels jesuitas.

Ha vingut l' elecció de concellers generals, lo

país ha manifestat la seva opinió ab plena llibertat: y ha sortit elegida una inmensa majoria republicana. Fins molts dels districtes que solian elegir enemichs de la República, han nombrat concellers generals republicans.

No hi ha remey pels reaccionaris. L' arbre está molt ben plantat, y arrela fondo.

Aquesta gent mística que tot lo dia rosegan sants, de vegadas son de la pell del diable.

Anavan las autoritats francesas á treure 'ls frares del convent de Agen, y un grupo, la nit avants vá anar á atacar l' edifici, rompent los vidres de las finestras á cops de pedra. Alguns dels perturbadors van ser agafats, y tots unanimitat, al prestar declaració, van afirmar que 'l hortolá del convent los havia llogat per moure aquell rebombori.

Los frares volian apareixe mártirs y pagavan un tant als autors del seu martiri.

¡Quina farsa més ridícula!

Lo governador de Valencia Sr. Botella, ha prohibit qu' entrin botellas de gaseosa en la Plassa de Torres.

Y t' rahó 'l governador de Valencia. De botellas ab ell no més n' hi ha prou y massa.

També el *Correo catalan* ha obert una suscripció per regalar un Toisó d' or al rey de l' as d' oros; pero fins are no ha anat ningú á suscriure's.

Una de dos: ó 'ls suscriptors del *Correo catalan* no tenen diners, ó van tenint vergonya.

En Cánovas se n' ha anat á Santa Agueda á pendre las ayguas.

La política está *ayguallada*. Lo mónstruo es un mónstruo *ayguatich*.

Tot aixó vol dir una cosa, y es que 's treuben l' empaig y agafan gana per un any. No hi ha més remey que fer rodar l' ast, Sr. Sagasta.

Noticias de la senmana.—En la vila de Llivia se celebrá la festa del Carme, y 'l tinent d' arcalde tement que no aniria gayre gent á la iglesia, féu fer un pregó dihent que 'ls que tal dia treballassin tindrian de pagar la multa de quatre lliuras de cera. ¡Quins tinent d' arcalde més ridícul!

Lo rector de Balaguer s' ha empenyat en que las noyas no han de ballar y las amenassa ab expulsarlas de las *Hijas de Maria*. Per evitar que ballessin hi posá vigilantas, y en las festas dels carrers las vigilantas van ser de las primeras que van ballar. Las noyas de Balaguer son partidarias de Sant Pascual Bailon.

Lo rector de Sallent se negava á donar sepultura eclesiástica á una infelís soltera que vá morir de part. Per últim l' enterrá al cementiri manant col·locarla cap per avall. L' imatge de la religió en mans de certs sacerdots: cap per avall.

L' arcalde de Gualta, prop de Torroella de Montgrí féu fer dias endarrera un pregó, dihent que 'ls que batessin en dia de festa pagarian 40 rals de multa y 20 los amos de las eras. ¡Vaya uns arcaldes! ¿No hi ha autoritats superiors que 'ls fassan entendre que la tolerancia y 'l dret de treballar están consignats en la Constitució?

LO SEGON AS D' OROS.

SAINETE QUE, SI S' HAGUÉS REPRESENTAT, HAURIA OBTINGUT GENERAL APLAUSO.

La acció passa á París dins de una luxosa sala.

Personatjes: Carlos sei, un criat que apenas parla y quatre comissionats arribats fá poch d' Espanya.

—Don Carlos, (*tot passejant y arreglantse la corbata*.)

Segons sembla avuy tindréu visitas: no 'm xoca gayre

la ditxosa comissió: si al parlar s' allarga massa

ab quatre fástichs ben dits los despatxo á p's de carga.

No sé perque haurá vingut, pero prop que 's véu: se tracta de ferme abdicar 'ls meus drets.

¿Jo abdicar? Sí, ja: per mafeugas.

—Criad, (*entrant poch á poch*.)

Senyor, á n' á la antesala hi espera una comissió

que per parlarli demana.

—Don Carlos, ¿Ja son aquí?

Que passin; y ú preparat á empayats fins al carré

aixó que 't fassi un crit; apa.

Entren las comissionats
sent muecas y animaladas.
 Don Carlos, qu' está fumant,
 los tira 'l fum a la cara
 y diu mirantlos á tots:
 —Molt ben vinguts, fills d' Espanya,
 vassalls sumissos y fiels;
 ¿quina es, caballers, la causa
 de la visita present?
 ¿qué veniu aquí á portarme?
 —Un comissionat. Venim
 á propòsit de la farsa
 que s' ha armat sobre el Toison
 que vosira magestat guarda.
 —Don Carlos: (apart) ¡L' as d' eros!
 —Un comissionat. A Espanya
 tothom està esgarriat,
 tothom comprén la jugada
 que ns han fet los francmasons
 per combatre nostra causa.
 ¿Qui es capás d' imaginar
 que un príncep de vostra classe
 haja, ni remotament,
 fet res de lo que 's propala?
 ¿Qui podrà creure jamay
 que vos havén tingut trampas,
 que 'us héu passejat pel mon
 ab donas de certa casta,
 y, sobre tot, que havén pres
 banys á daó ab una dama?
 ¿No es tot aixó calumniar
 de un modó atrés, sense trabas?
 —Don Carlos (apart) ¡Que bestias!
 —Un comissionat. La fama
 de vostras altas virtuts
 no pot aixís apagar-se;
 mes nosaltres hem pensat
 qu' era just probarvos ara
 l' afecte y veneració
 que vos inspireu á Espanya,
 y hem resolt en un moment,
 ja que un Toison es la causa
 del disgust que havén passat,
 regalárvos-n un altre
 tant bo, si no més que aquell,
 y hem ebert sobre la marxa
 suscripcions entre 'ls amichs,
 que ja sabeu que al tractarse
 de probarvos son amor,
 tant bé manejan la espasa
 com esquitxan los diuers...
 —Don Carlos (rihent.) M' agrada
 l' idea qu' heu concebut;
 l' apròbo, y al acceptarla
 sols me resta encomanar
 que procurèn enviarme
 lo Toison ben aviatet,
 que 'l feu fer de bona classe
 y que 'ls brillants sigan fins;
 així 'l mon sabrà, assombrantse'n,
 que si hi ha algú que un Toison
 s' haja atrevit á robar-me,
 hi ha qui me 'n donarà mil
 si jo dich que mil me 'n faltan.
 Ara, senyors, es tardet,
 poden tots junts retirarse
 y anarse'n en nom de Dén.
 Abur.... Llorens, acompanyals.
 Lo criat, tot fent l' ullet,
 tréu los quatre de la sala.
 Don Carlos fa un estornut
 y assentantse á una butaca
 diu rihent com un ximplet:
 Magnífich! idea magnal
 Confessem que Dén m' ha dat
 uns súbdits de bona pasta.
 La ocurrencia que han tingut
 es bonica y ben trobada.
 ¡L' as d' oros del oncle mort!
 ¡L' as d' oros del partit! Ganga.
 Llavors me vaig vendre l' un,
 ara 'm podré vendre l' altre.

C. GUMÁ.

REVIEWS
 RECOLLIT en l' última corrida de toros, que per cert vá ser dolenta. Lo sobresallent havia perdut ja dugas espasas, totas dugas atravessadas al toro de gracia, y semblava que ja s' havia acabat lo repuesto.
 Llavors un concurrent del tendido alsantse y dirigintse al palco que ocupava 'l general Pavía, l' hi dirné:
 —General, deixili aquella del tres de janer.

A la platja de Pescadors de Málaga un dia d' aquestos varen treure de l' aygua un *marrajo* que pesava de divuit á vint arrobas.
 Está vist: per mónstruos Málaga.

Balaguer en Valencia:
 «Governarém ab la constitució de 1869, y qui no l' hi agradi que 'n deixi.»
 La *Mañana*, órgano de 'n Balaguer:
 «Bè si: aixó vol dir que governarém ab la constitució de 1876; pero aplicantla ab un criteri tant liberal, que semblará que governarém ab la constitució de 1869.»
 Los fusionistas:
 «No 'ns adelantém, quan vinga l' ocasió farém lo que convinga.»
 Los uns: «Constitució de 1869;» los altres: «Constitució de 1876;» los de la dreta: «No aném bé;» los de la esquerra: «No 'ns enteném.»
 Un servidor de vostres:
 «Tenen rahó: no s' entenén: aixó ja no es la fusió, es la *con-fusió*».

L' extrém de las conversions.
 Que 'l doctor Tanner que vol passar 40 dias sense menjar, se fassa conservador.

Apesar de que 'l dejuni de aquest doctor nort-america no té importancia, un constitucional me deya ahir:
 —Nosaltres ja fá més de cinch anys que vivim del ayre del cel.

Lo conde de Puñonrostro y 'ls moderats s' han compromés á apoyar á n' en Cánovas.
 Prou, prou. Precisament aixó es lo que l' hi faltava á la pobre Espanya, un conde de Puñonrostro: un *cop de puny á la cara*.

—Com que 'l Terso es tant *barbian* ab las donas, deya un carlí: Ja sè per que ha perdut la jugada del *as d' eros*. Per alló que diuen: «Afortunado en amores, desgraciado en el juego.»

Los constitucionals de Barcelona están dividits. Tot de un plegat han sortit dos comités y l' un excomunica al altre.

«Y deyan que 'ls constitucionals eran quatre soldats y un cabo!
 ¡Mentida! Tingan, are tot de un plegat treuen una *divisió*».

«¡Lo Papa está fet un presoner!» exclaman sempre 'ls neos. «¡Lo pobre presoner del Vaticá!» murmuraran sempre.

Donchs mirin: l' altre dia llegint un article que duya un periódich neo, descrihint al Papa y l' edifici que ocupa, vaig trobarhi 'ls següents datós:
 «Lo Vaticá es un mon, y es impossible formarse una idea de la seva grandiositat. Per compéndrela bastará dir que hi ha en aquest edifici 300 escalas, 4,422 salons y més de 13,000 aposentos.»
 Y després fassan cas dels neos que 'ls parlan del presoner.

Telégrama del dilluns: «Se ha declarado un incendio en la casa de Campo.»
 Telégrama del dimars: «Un nuevo incendio en la casa de Campo, ha dado lugar á que se tomen enérgicas precauciones.»

Lo dimecres, lo dijous, lo divendres, sempre nous incendis en la ditxosa *Casa de Campo*.
 ¿Qué l' hi han fet á n' aquesta Casa de Campo, peque 's *cremi* d' aquesta manera? Dén tenir molt mal genit.
 Aixó 'u preguntava un lector de periódichs, y un altre responia:
 —Aixís cremessin tant los cigarros del estanch!

—Aixís cremessin tant los cigarros del estanch!

SOLUCIONES

- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª — *Filipinas*.
 2. Id. 2.ª — *Tedi*.
 3. ENDEVINALLA. — *Carlos*.
 4. SINONIMIA. — *Pica*.
 5. CONVERSA. — *Cochero*.
 6. TRENCA-CLOSCAS. — *Gongora*.
 7. QUADRAT DE PARAULAS. — *Rita*
Isop
Toni
Api
 8. GEROGLIFICH. — *Qui més mira menos veu*.
- Han endevinat totas las soluciones los ciudadanos Miquetas

y M. Brull, n' han endavinadas 7 los ciudadanos Pa y Naps y Noy del oncle; 6 Un socialista, Pau Berech y Ramis y Manxiula; 5 Milor Mafat; 4 Mangunsa y Balicur; 3 Tira i eixet; 1 no més P. M. T., y Xicu del Vapor.

XARADAS.
 I.
 —No es nna dos hu per mí,
 qu' una noya tres doblada,
 y que no es gens desgraciada
 per casarnos dongui l' sí?
 Y ho es á fé encare molt més
 si dich qu' ella té bon dot
 pues un comerciant de tot
 es son pare y té dinés.
 PAU SALLA.

II.
 Li fá fé un hermós primers
 lo tot que d' la Tuyetas,
 la fá semblá molt pitera
 y sols costa dos pessetas.
 MONOLINGÜES.

MUDANSA.
 Un fill bastant total tinch
 que al total passa molts ratos,
 per veure si troba un tot
 y sempre s' emporta xasco.
 TIJA XICH DE M. E.

ENDEVINALLA.
 Vaig per las guerras y 'ls jochs,
 soch á las plassas de toros
 y per tot soch lo primer,
 qui 'm porta es sempre dels grossos.
 UN TIPO.

TRENCA-CLOSCAS.
 —Sebastiá, Manuel, Bertoldo, Ignaci, Camilo, Roberto,
 Lambertó, Alfredo.

Colocar aquests noms en columna de modo que las primeras llettras digan lo nom d' un poble de Catalunya.

TRIANGUL DE PARAULAS.
 Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratió lo que s' fá ab lo fil; la 2.ª una cosa de la geologia; la 3.ª un animal; la 4.ª també y la 5.ª una lletra.
 J. V. V.

CONVERSA.
 —Que tal, Peret; que dius del sainete?
 —No m' en parlis home, qu' encare m' en rich.
 —Que vol dir que no val res?
 —No... pero aquell que fá de menescal...
 —Que no sabs qui es.
 —¿No?
 —Es lo...
 —Qui?
 —Ja ho héu dit.
 PAU GRIPAT.

GEROGLIFICH.
 10 D.
 Fret
 2^a S L
 25 huras
 PASSANT ES.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Xicu del Vapor, Pau Salla, Gimnastich, M. P. T., Uns que menjan, Anónim y Sicuterat.
 Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Milord Mafat, Un Recoletó, Ramon Calveit, Fil Fort, Ambut-sense vi, Oscurantista, Nas de goma y C.^a, Partidari de 'n Boet, Cervesi, Raspingul, M. D. Fabregas, y Un sabonaire.
 Ciutada Palitrocas de Sallent: Insertarém algun extrém.—A. Solá y Vidal: Los dos articlets podran anarhi.—Un socialista: Insertarém los geroglifichs y 'l rombo de paraulas.—J. M. Igualada: Ja 'm varem parlar la setmana passada en lo article.—Angel festejador: Hi anirá la poesia.—Gacedembrino: Idem una poesia y l' altra l' arraglarém.—B. Escuder Vila: Gracia, per l' envio.—A. Salfis: Passa la seva carta á l' administració per ateadre la recomendació que 'ns fá.—M. Brull: Publicarém algun extrém.—Sr. Cánovas: Idem algun de vosté y lo geroglifich.—Un prófugo: Lo que 'ns remet es massa incorrecte.—Marengas y C.^a: No podré anarhi més que un geroglifich y encare arraglat.—Un carquinyoli: Insertarém un logogrifo numéric.—Pan Cornadó: Las figuras de paraulas hi aniran; lo demés no 'ns serveix.—Un Ratolí: Publicarém lo que 'ns envia.—Francisco Coll: Hi anirá algun epigrama.—Pere Ventura S.: Idem los extrems y la conversa.—Anticot peüt: Igualment lo geroglifich: lo demés no.—Socio del 6. Idem alguns extrems y la conversa arraglada.—P. M. Balaguer: A. A. Puigcerdó; J. V. Sallent y P. Ll. Torroella de Montgrí: Los hi doném las gracias per las notícias que 'ns envian.

LO DOCTOR TANNER.

For l'organisme humà sostenir-se gayre temps sense menjar y absorbint no més qu' aygua clara? Aquest es lo problema qu' un metje nort-americà estudia avuy per avuy, valentse de la seva mateixa persona.

Lo doctor Tanner, l' héroe de aquesta perillosa experiència, que sobrecita tant poderosament la curiositat de tota América y fins de la mateixa Europa, es un inglés naturalisat americà, y que viu a Nova-York. L' idea que ha tingut es estrambòtica, y la constància ab que l' està realisant, un no pot definir si es propia de un sabi ó de un boig rematat.

Lo doctor Tanner s' ha compromés, baix paraula d' honor ab los seus companys de carrera y per jurament davant de las autoritats, a no pendre cap aliment per espay de quaranta dias y a sostenir-se no més que bevent aygua clara.

La experiència vá comensar lo dia 28 de Juny y acabarà lo 7 d' Agost.

Alguns testimonis de vista que s' rellevan ab tota regularitat, lo vetllan de nit y dia, tots ells son metjes y després de la experiència tindran de jurar que l' doctor no ha prés cap aliment en la seva presencia y que no ha begut més que aygua sola.

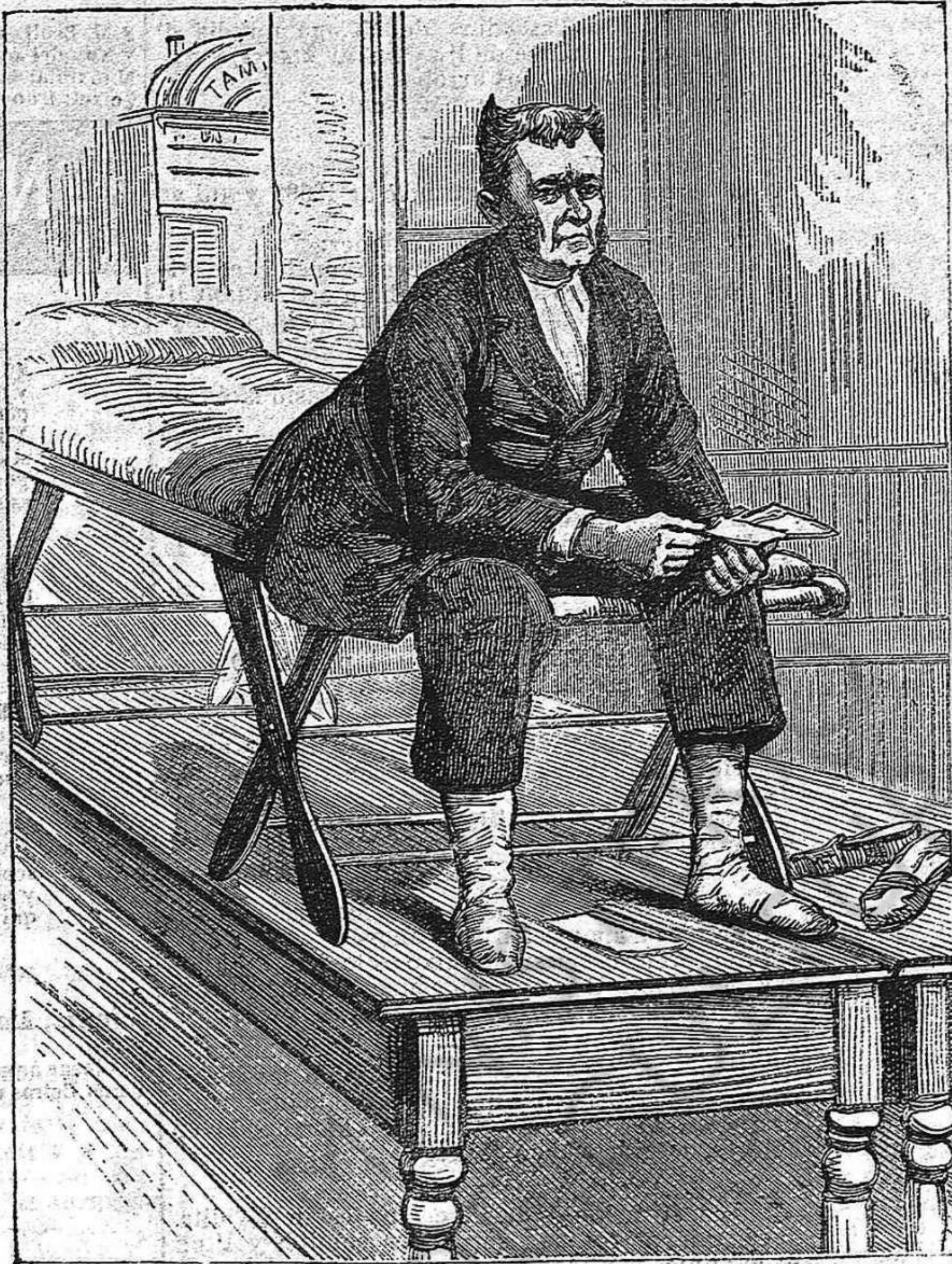
Per més precaucions l' hi han fet lo llit sobre una taula, perque l' pugan veure hè tots los que l' vigilan.

Durant los primers catorze dias lo doctor Tanner no vá pendre aliment de cap mena, ni tant siquiera vá beure aygua, de manera que tothom creya que moriria de inanició.

Com aquells animals que dormen tot l' hivern, havia viscut a expensas del seu greix, de modo que l' pes del seu cos disminuïa en vint y cinch lliuras y mitja.

A contar desde l' dia quinze d' aquesta quaresma rigorosa, comensá a beure aygua en cantitat relativament considerable, y en méns de quatre dias vá guanyar sobre lo seu pes quatre lliures y mitja.

No solsament lo doctor héu aygua, sino que la pren en banys de xorro, hi fica las mans ab molta freqüència y se la fá aplicar al front y altres parts del cos.

Los metjes pessimistas troban que l' seu dormir es molt agitat, lo seu pols dèbil; que las rampas del ventrell y sobre tot que l' ensopiment que l' fá dormir de setze a disset horas diarias, anuncian la fi de la crisis.

Los optimistas, al contrari, creuen qu' aquests síntomas revelan indicis d' una vitalitat sempre activa.

La veritat es, que, segons las últimas noticias, lo desgraciat boig, pues no mereix altre nom l' home que fá experiencias tant perillosas y de tant poca utilitat práctica sobre sí mateix, pert una lliura de pes cada dia; lo seu semblant expressa l' angunia; sa mirada extraviada vá perdent l' expressió; lo seu caracter s' ha tornat trist, y está cap-ficat, mal humorat y taciturno; y las gaitas l' hi prenen lo color de un atacat de apoplegia.

Alguns metjes l' hi diuen que menjí, y ell respon que primer morirá.

Com l' aygua freda semblava fatigarli los órgans, recorregué al aygua calenta y aquest cambi de régimen l' hi ha restablert per un instant lo seu vigor.

Alguns dels metjes que vigilan al doctor Tanner pensavan als vint y cinch dias d' aquest dejuni que havia arribat a l' época en la que comensan a manifestarse los síntomas de la demencia.

¿Quin será l' resultat del lent suïcidí que s' imposa lo doctor Tanner? No s' pot dir encare, pero consti que l' experiència no es pas la primera que s' ha intentat del mateix género.

Se cita a un americà del Estat d' Albany que, en 1621, se negá a pendre tota classe d' aliment creyent ab aquest dejuni ferse agradable a Deu; vá morir als cinquanta tres dias de haver posat en planta la seva bojeria. En l' Indostan, los saquirs dejunan alguna vegada fins quaranta dias sense sucumbir.

De totas maneres vostés sabrán lo desenllás d' aquest aconceixement tant extraordinari. Entre tant conténtinse ab contemplar lo retrato de aquest home que no menjant ha tingut lo privilegi de que anés ocupantse d' ell la premsa de tot lo mon.

LOPEZ, Editor — Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

Cada dia surt a passejar en carruatje y un dia que no vá ser possible fer aquest passeig a causa del mal temps, recorregué a péu una galeria pública de Nova-York, fent grans esforços per posarse ben dret y no semblar un vell encorvat pe 'ls anys y las xacras. Lo pacient está vigilat per dos escolas rivals: l' una que afirma que soportará perfectament la proba, y l' altra al contrari que no podrá resistirla. Entre 'ls uns y 'ls altres s' hi han atravesat moltas postas.

ACTUALITATS.—LO LEMA DELS CONSTITUCIONALS.

Patria.

Llibertat.

Monarquia.